

ע"פ 51/23 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 51/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

כבוד השופט י' כשר

כבוד השופטת ר' רונן

המערערת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

פלוני

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת ב-
תפ"ח 58432-10-21 מיום 17.11.2022 שניתן על-
ידי הנשיאה א' הלמן, והשופטות י' שטרית ו-א' אבו
אסעד

תאריך הישיבה:

ט' בסיון התשפ"ג (29.5.2023)

בשם המערערת:

עו"ד נועה עזרא-רחמיני

בשם המשיב:

עו"ד יובל זמר

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (הנשיאה א' הלמן, והשופטות י' שטרית ו-א' אבו אסעד) ב-תפ"ח 58432-10-21 מיום 17.11.2022, בגדרו נגזר על המשיב עונש של 40 חודשי מאסר בפועל, לצד עמוד 1

ענישה נלווית. זאת בגין הרשעתו בעבירות מעשה מגונה בכוח, כליאת שווא, תקיפת בת זוג, איומים, סחיטה באיומים, הסגת גבול והטרדה באמצעות מתקן בזק. הערעור נסוב על קולת העונש.

תמצית כתב האישום המתוקן

2. כמפורט בכתב האישום המתוקן, המשיב והמתלוננת ניהלו ביניהם מערכת יחסים זוגית במשך כשלוש שנים. בחודש אוגוסט 2021 היחסים ביניהם עלו על שרטון עד אשר נפרדו בחודש ספטמבר 2021. במועדים הרלוונטיים, המתלוננת התגוררה עם שלושת ילדיה בדירה בעפולה עילית, בעוד המשיב התגורר בבית שאן והיו ברשותו מפתחות לדירת המתלוננת עד להשבתם עובר ליום 30.9.2021.

כמתואר באישום הראשון - ביום 22.8.2021, בעת שהמשיב והמתלוננת שהו בדירתה, נתגלעה ביניהם מריבה על רקע יחסיהם ועלתה האפשרות לפרידה זה מזו. במהלך המריבה המשיב שבר כוסות יין וניסה לתלוש מדפים מקירות המטבח. המתלוננת ביקשה מהמשיב להירגע, ובתגובה דרש ממנה להביא לו חפצים שונים, בכלל זה גם מדפים שעל קיר המטבח. המתלוננת פירקה את המדף תוך שהמשיב צועק עליה "קדימה קדימה". בשלב זה, המתלוננת אמרה למשיב כי הוא מתעלל בה, הוציאה את מכשיר הטלפון הנייד שברשותה מכיסה והודיעה לו כי בכוונתה להתקשר למטרה. המשיב לקח את מכשיר הטלפון הנייד מידיה וניתק ממנו את כרטיס ה"סים".

בהמשך, המשיב שפך צנצנת פפריקה וצנצנת פלפל על ראשה של המתלוננת, וכן שבר צנצנת זכוכית עם מלח. המתלוננת ביקשה מהמשיב להניח לה והביאה מחדר הילדים את מכשיר הטלפון הנייד של בנה. בתגובה המשיב לקח את מכשיר הטלפון הנייד מידיה וזרק אותו מעבר לארון שהיה במקום על מנת שלא תוכל להגיע אליו.

3. בשלב זה, המשיב דחף את המתלוננת לחדר השינה, הפיל וריתק אותה על המיטה כשהיא שכובה על גבה ומתנגדת פיסית למעשיו. המשיב הוסיף וקרע את חולצת המתלוננת, הניח את ברכיו על צלעותיה, אחז את ידיה בחוזקה מאחורי גבה באופן שנמנעה ממנה יכולתה לזוז. המשיב הוסיף וחנוק את המתלוננת וכאשר שחרר את אחיזתו מצווארה, איים עליה באומרו "אם לא תהיי שלי לא תהיי של אף אחד".

4. לאחר מכן, המשיב ניסה לנשק את המתלוננת בעוד היא מזיזה את ראשה מצד לצד. המשיב הפשיל את מכנסיו ותחתוניו וכן הפשיל את מכנסי המתלוננת ובגדיה התחתונים, "הוציא" את איבר מינו וחיכך אותו בגופה לשם ביזוי וסיפוקו המיני. המשיב סגר את דלת חדר השינה, הניח כיסא בכניסה לחדר והתיישב עליו במטרה לחסום את פתח החדר באומרו למתלוננת כי לא תצא מהחדר. המתלוננת משכה ברגלי הכיסא, הפילה את המשיב ארצה, אך הלה התיישב על הכיסא, אמר לה פעם נוספת שלא ייתן לה לצאת והוסיף ואיים שיהרוג אותה. רק לאחר תחינותיה, איפשר לה לצאת לשתות מים במטבח. משהמשיב נרגע, שניהם ישנו יחדיו על הספה בסלון הדירה. כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמו למתלוננת חבלות וסימנים כחולים בגופה.

5. בגין האמור לעיל, למשיב יוחסו עבירות של מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ב) (ב)בנסיבות סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); כליאת שווא לפי סעיף 377 רישה לחוק; תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

6. לפי המתואר באישום השני - בערב יום ה-21.9.2021, המתלוננת שהתה בדירתה ושלחה למשיב הודעות ביישומון "וואטסאפ", זאת לאחר שכעסה משהתעורר בה חשד כי המשיב נכנס לדירתה באותו יום, ללא רשות. באותה העת המשיב היה בבניין מגורי המתלוננת והשיב בהודעה: "אני עולה", "אף אחד לא יאשים אותי" ו-"נעשה פיצוץ אחת ולתמיד", בתגובה המתלוננת השיבה שאינה מעוניינת לדבר איתו.

המשיב דפק על דלת הדירה אך המתלוננת לא פתחה לו את הדלת. בתגובה פנה לארון החשמל שמחוץ לדירה, ניתק את החשמל מהדירה וסרב לחברו מחדש חרף בקשות המתלוננת. בעקבות כך, המתלוננת פתחה את דלת הדירה כדי לחבר בעצמה את החשמל והמשיב נכנס לדירה.

7. בשלב זה, המשיב שלף את האקדח האישי שלו, דרך אותו, ואמר למתלוננת כי "לא תהיה של אף אחד". מיד לאחר מכן, כיוון את האקדח לסנטרו, הכניס את קנה האקדח לפיו, נטל את ידה של המתלוננת וניסה להניחה על האקדח, באומרו כי ידאג שתואשם במותו וכי ברצונו לפגוע בעצמו בשל סירובה להיות עמו. בתגובה לכך, המתלוננת ביקשה כי יירגע ויחדל ממעשיו. בהמשך, המשיב הוציא את המחסנית מהאקדח ומשכדור אחד נפל על הרצפה, עזב את ידה של המתלוננת, הרים את הכדור, אמר כי הוא מצטער ועזב את הדירה.

לאחר זאת, השניים נפרדו אך נותרו בקשר טלפוני, והמשיב החזיר למתלוננת את המפתחות לדירתה. אף על פי כן, המשיב לא השלים עם הפרידה. ביום 30.9.2021 בעת שהמתלוננת שבה לדירתה מעבודתה ומצאה את המשיב מחכה לה בדירה, מבלי שאמור להיות ברשותו מפתח או היתר להיכנס לדירה. המשיב עמד במטבח הדירה מאחורי המתלוננת, חיבק אותה, סובב אותה וחיבקה פעם נוספת. כאשר ביקשה ממנו שיעזב אותה, שיחרר את אחיזתו ואמר לה כי הוא אוהב אותה ומצטער. בשלב זה, המשיב לקח סכין מטבח "ובמטרה להחזיר את המתלוננת אליו" - דקר את עצמו פעמיים בבטן. המתלוננת לקחה את הסכין מידי, השליכה אותה מחלון הדירה, והמשיב עזב את הדירה בעודו מדמם בבטנו.

ביום 1.10.2021 המתלוננת שוחחה עם המשיב, הבהירה לו שהיא לא רוצה יותר קשר כל שהוא עמו ואף חסמה אותו ביישומון "וואטסאפ". חרף זאת, המשיב התקשר למתלוננת מיום 30.9.2021 ועד ליום מעצרו - 667 פעמים.

8. בגין האמור, למשיב יוחסו עבירות סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישה לחוק; הסגת גבול לפי סעיף 447(א)(2) וסעיף 447(ב) לחוק; והטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת, התשמ"ב-1982.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

9. המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירות כפי שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

10. בית המשפט המחוזי בגזר דינו קבע כי בעבירות המין ובעבירות האלימות שביצע, המשיב פגע במידה בינונית-

גבוהה בערכי שלמות גופה של המתלוננת, כבודה, תחושת הביטחון שלה והאוטונומיה על גופה. כך, בייחוד כאשר פעל באלימות על רקע רצונה להיפרד ממנו. הודגש, כי מדובר במסכת אירועים אלימה שהתרחשה בבית המתלוננת במסגרתה המשיב השפיל אותה, ביצע בה את "זממו" המיני, מנע ממנה את האפשרות להיחלץ מהאירוע, איים עליה שוב ושוב על חייה ואף השתמש בנשק חם שהיה ברשותו מכוח עבודתו. כן צוין כי מעשי המשיב באישום השני בוצעו "בתחכום מסוים ובעורמה".

כמו כן, על סמך האמור בתסקיר נפגעת העבירה, בית המשפט המחוזי קבע כי נגרמה למתלוננת "פגיעה עוצמתית וממשית" וכי כתוצאה מכך היא נמצאת "במצב של פוסט טראומה". מלבד הנזק הנפשי, בית המשפט המחוזי הפנה לחבלות הפיזיות ואותותיהן "סימנים כחולים" על גופה. נקבע כי מתחם העונש הראוי בעניינו של המשיב הוא בין 36 ל-60 חודשי מאסר בפועל.

11. בגדרי מתחם העונש ההולם, ניתן משקל להודאת המשיב בעובדות כתב האישום המתוקן, הגם שזו ניתנה לאחר שנשמעה מרבית עדות המתלוננת; הצער והחרטה שהביע על מעשיו וכן את קבלת האחריות; היעדר עבר פלילי; תנאי מעצרו באגף "טעוני הגנה", בשל תפקידו הקודם כסוהר; רצונו לעבור הליך טיפולי; וכן את נסיבות חייו הקשות, בכללן הטראומה שחוה בעקבות מות אחיו.

בסופו של יום, על המשיב נגזר עונש של 40 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות או מין מסוג "פשע", למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות או מין מסוג "עוון", למעט איום, למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת איום, למשך 3 שנים; ותשלום פיצוי למתלוננת בסך 30,000 ש"ח.

טענות הצדדים בערעור

12. בנימוקי הערעור בכתב ובטיעון שלפנינו, באת-כוח המערערת טענה כי העונש אשר נגזר על המשיב מקל עמו יתר על המידה, אינו הולם את חומרת מעשיו, אינו מתחשב כראוי בנזקים שנגרמו למתלוננת ואף אינו מתיישב עם מדיניות הענישה הנוהגת. הודגש, כי המשיב פגע באכזריות בכבודה וגופה של המתלוננת, כלא אותה, ואיים ליטול את חייה אם תיפרד ממנו. עוד נטען כי מעשיו מלמדים על היעדר גבולות ומסוכנות רבה משהתייצב שוב ושוב בדירת המתלוננת בדרכים שונות, כאשר בפעם אחת אף נשא עמו אקדח. לעמדת המערערת מדובר במסכת אירועים שהסלימה מפעם לפעם אשר מלמדים "על תפיסת הבעלות והפטרונות שחש כלפי המתלוננת ועל נכונותו לפגוע במי שהייתה זוגתו ולכפות את עצמו עליה". נטען כי לא ניתן משקל מספק לנזקים המשמעותיים שנגרמו למתלוננת בכל מישורי חייה, כאשר אף נפגע תפקודה היום-יומי, כנלמד מתסקיר נפגעת העבירה.

המערערת מוסיפה וטוענת כי בית המשפט המחוזי נתן משקל עודף לקולה לנסיבותיו האישיות של המשיב, וכן כי נכונות המשיב לעבור הליך טיפולי התקבלה מבלי שזו נתמכה במסמכים מתאימים מטעם גורמים מקצועיים. עוד הודגש כי בית המשפט התעלם מהחומרה היתרה בכך שהמשיב ביצע את המעשים בעודו נושא בתפקיד ברשויות אכיפת החוק, ותוך שעשה שימוש באקדח שהחזיק ברישיון.

13. מנגד, לעמדת המשיב, אין להתערב בעונש שנגזר עליו ויש לדחות את הערעור. נטען כי בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, העונש שנגזר עליו נוטה לחומרה מהעונש הראוי, בשים לב למידת חומרת מעשיו, נסיבות ביצועם ונסיבותיו האישיות. הודגש, כי המשיב הביע חרטה כנה על מעשיו והודה במיוחס לו כדי שלא לגרום לסבל נוסף למתלוננת, שהתקשתה להעיד במשפט על אשר אירע. מטעם זה גם נטען כי לא נערך תסקיר שירות מבחן בעניינו, מאחר שחפץ לסיים את ההליך הפלילי מהר ככל הניתן. המשיב מוסיף ומבהיר כי הוא מגלה נכונות להשתקם בפועל כפי שנלמד מכך שוויתר על שהייתו באגף "טעוני הגנה" לשם שילובו בקבוצה טיפולית לעברייני מין, חרף הסיכון הכרוך בכך עבורו נוכח עברו כסוהר. כמו כן, המשיב טוען כי בדין בית המשפט המחוזי נתן משקל לנסיבותיו האישיות המורכבות, אותן פירט לפנינו ואף הפנה לתיעוד שמפאת צנעת הפרט לא נפרטו.

דיון והכרעה

14. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תטה שלא להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובלטת בגזר הדין (ע"פ 2880/23 מדינת ישראל נ' עיסא, פסקה 10 (25.4.2023)). לטעמי, ניכר כי עניינו של המשיב נמנה עם המקרים המצדיקים את התערבות ערכאת הערעור, מאחר שהעונש שנגזר על המשיב מקל עמו יתר על המידה באופן שאינו הולם את חומרת מעשיו וסוטה מהעונש שהיה מן הראוי לגזור עליו.

15. כפי שניתן ללמוד מהמסכת העובדתית כפי שפורטה בהרחבה בפתח פסק הדין, לפנינו מגוון מעשים חמורים אותם ביצע המשיב כלפי המתלוננת ונזקי מעשיו הותירו את חותמם במתלוננת עד היום.

16. המשיב פגע במתלוננת תוך שכפה את עצמו עליה, פעם אחר פעם. באופן זה חילל את כבודה, פגע באוטונומיה שלה על גופה וחבל בגופה ובנפשה. בין היתר עשה זאת, לצורך סיפוק דחפיו ויצריו המיניים באותה העת. למרבה הצער, ניסיון החיים מלמד כי פגיעות אלו מותרות 'צלקות' אשר מלוות את נפגעת העבירה לאורך ימי חייה ומקשות על תפקודה היום-יומי - כפי שאנו למדים גם במקרה דנן מתסקיר נפגעת העבירה. על כן, נדרשת מדיניות ענישה מחמירה אשר תבטא את הנזק שנגרם לנפגעת העבירה ותרתייע עברייני מין פוטנציאליים (ע"פ 166/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.5.2023)). בפרט, כאשר הפגיעה נעשית "במעגל הפנימי" הקרוב לנפגעת העבירה, ובייחוד כאשר מדובר בפגיעה בין בני זוג, מתווסף לה רובד נוסף של ניצול האמון שרוחשת נפגעת העבירה לבן זוגה, או בן זוגה לשעבר, כאשר דווקא אדם שהיה קרוב אליה - הוא זה שפגע בה (ע"פ 3265/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (2.11.2022)); ע"פ 2261/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 37-38 (24.10.2022)).

17. כך גם ביחס לעבירות אלימות ואיומים, בית משפט זה מתריע השכם והערב על הצורך במיגור תופעות אלו בכלל, ובייחוד ביחס לאלימות המתרחשת בין בני זוג. במקרים אלו נדרשת ענישה מוחשית ומרתיעה, בין היתר, לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפתם בהיותם מבוצעים לא אחת בדל"ת אמות דירת נפגעת העבירה; הפגיעה הקשה שהם מסבים לתחושת הביטחון של בני המשפחה ובייחוד של נפגעת העבירה; והחשש מפני הסלמת מעשי האלימות באופן העלול לסכן את חייה של נפגעת העבירה, כפי שלא אחת קורה לצערנו (ע"פ 375/22 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 11 (10.2.2022)); ע"פ 8136/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.5.2020)).

רק לאחרונה שבתי והבהרתי כי "אמירתו החוזרת ונשנית של בית משפט זה בדבר הצורך בענישה מחמירה בגין

עמוד 5

עבירות אלימות בין בני-זוג, אינה מן השפה ולחוץ. מדובר בכורח המציאות" (ע"פ 5914/22 מדינת ישראל נ' אבו רומי, פסקה 9 (24.4.2023)), ומן הראוי שניתן לכך ביטוי הלכה למעשה.

18. המעשים בהם הורשע המשיב, על פי הודאתו, מגוללים כאמור התנהלות אובססיבית, בכלל זה, אלימות והשפלת המתלוננת, כל זאת על רקע רצונה להיפרד ממנו.

באירוע המתואר באישום הראשון, המשיב לא פסח על פגיעה במתלוננת בדרכים שונות - תחילה "השתולל" בדירה, שבר כוסות יין וניסה לתלוש מדפים מקירות המטבח; השפיל אותה כאשר רוקן צנצנות תבלינים על ראשה, ואף ניפץ צנצנת זכוכית עם מלח; בהמשך, ריתק אותה באלימות למיטתה, חנק אותה, קרע את חולצתה, הפשיל את תחתוניו ותחתוניה וביצע בה מעשה מגונה כמתואר בסקירת עובדות כתב האישום המתוקן; ולאחר מכן, כלא אותה בחדר השינה שלה כאשר חסם את דלת החדר. במקביל, הוסיף ואיים על חייה של המתלוננת תוך שהתבטא כי "אם לא תהיי שלי לא תהיי של אף אחד". לא רק שהמשיב פגע במתלוננת באופן מוחשי הוא גם מנע ממנה כל יכולת להזעיק עזרה כאשר ניתק את כרטיס ה"סים" ממכשיר הטלפון הנייד שלה, והשליך למרחק את מכשיר הטלפון של בנה.

על רקע עבירות המין, האלימות והאיומים של האישום הראשון, מתחדדת חומרת מעשי המשיב באישום השני. חרף סירובה העיקש של המתלוננת להיפגש עמו, המשיב מצא את דרכו להיכנס לדירתה בתחבולה ובעורמה, כאשר ניתק את חשמל הדירה וניצל את מצוקתה. בפעם הזו, האיומים הסלימו כאשר שלף אקדח, דרך אותו ואיים פעם נוספת שהיא לא תהיה של אף אחד, והוסיף בעת שקנה האקדח בתוך פיו כי ידאג שיאשימו אותה במוות. גם לאחר שהשניים נפרדו, המשיב לא אמר נואש ובניסיון "להשיב את המתלוננת אליו" הופיע לפתע בצהרי היום בדירת המתלוננת, מבלי שאמור להיות ברשותו מפתח לדירה או היתר להיכנס אליה, ובהמשך כפה את עצמו עליה בכך שחיבק אותה. בהמשך, דקר את עצמו בבטן באמצעות סכין, ויש לראות כל זאת בניסיון להחזיר את המתלוננת אליו.

בדרכו של עולם, אדם חש בנוח בביתו-שלו, ארבעת הקירות עוטפים אותו בהגנה מוחשית ומעניקים תחושת ביטחון אישית ושקט נפשי-פנימי. את תחושה זו רמס המשיב כאשר תקף את המתלוננת באלימות בדירתה, ביצע בה מעשים מגונים בחדר השינה שלה ואף כלא אותה לבל תצא מהחדר עד אשר התחננה בפניו. בכך לא מסתכם זלזול המשיב באוטונומיה של המתלוננת ובפרטיותה אשר פעם אחר פעם נכנס לדירתה, ללא רשות ומבלי שיש בידיו מפתחות, חרף סירובה להיפגש עמו. לכך חומרה יתרה משנוכחה לדעת שאף בדל"ת אמות דירתה, אינה מוגנת מפני המשיב.

19. אף הנזקים שנגרמו למתלוננת בעקבות מעשי המשיב מחייבים ענישה משמעותית אשר תבטא את כאבה ונזקיה. כמתואר בתסקיר נפגעת העבירה, מספר שנים קודם לזוגיות עם המשיב, סיימה המתלוננת חיי נישואין אשר היו רוויים במריבות ואלימות מצד בן זוגה הקודם. בעקבות זאת, המפגש עם המשיב הפיח בה תקווה לבסס מערכת יחסים זוגית חדשה, והיא אף חוותה את המשיב תחילה כמי שקשוב לה ולצרכיה. אולם, לדבריה, בשלב מסוים המשיב החל לצמצם את מרחבי חייה ופעל באופן אובססיבי וקנאי כלפיה.

כמתואר בתסקיר נפגעת העבירה, אירועי הפגיעה במתלוננת מציפים בקרבה חרדה עצומה, רגשות השפלה ובושה ופוגעים בכבודה ובתחושת הערך העצמי שלה. כמו כן, היא אובחנה כסובלת מהפרעת דחק פוסט-טראומתית המתבטאת בסיוטים, התקפי חרדה ועיוותים קוגניטיביים שליליים. בנוסף, פורט כי המתלוננת חשה חרדה רבה מפני

המשיב עד כדי סכנת חיים מוחשית וקיומית המלווה אותה בכל צעד, ובעקבות כך העתיקה את מקום מגוריה משחשה כי מקום מגוריה כבר אינו מרחב בטוח עבורה.

עוד הודגש, כי עדותה במסגרת ההליך המשפטי הפלילי נגד המשיב, לוותה בקושי עצום מבחינתה, כאשר חשה כי גופה בוגד בה והפסיקה את עדותה במהלך החקירה הנגדית. בהקשר זה, היא חשה אשמה כי כתב האישום תוקן בעקבות הפסקת עדותה, ולסברתה אלמלא כן היה נגזר על המשיב עונש חמור יותר.

זאת ועוד נלמד מהתסקיר כי תקיפות המשיב את המתלוננת הותירו אותה עם פגיעות נפשיות, רגשיות ותפקודיות, וכי כיום ניצבת בפניה דרך שיקומית ארוכה ומורכבת, וכל זאת כאשר לתחושתה הסכנה מפני המשיב טרם חלפה ותחושה זו עדיין מלווה אותה ונותנת אותותיה בחיי היום-יום שלה.

20. הצטברות הנסיבות האמורות לעיל - אינה משתמעת לשני פנים, הן לנוכח חומרת המעשים הן בשים לב לנזק שנגרם למתלוננת, וברי כי מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה, מעבר לעונש שנגזר על המשיב.

21. אשר לנסיבותיו האישיות של המשיב, נכון עשה בית המשפט המחוזי בהתחשבו בהיעדר עבר פלילי לחובתו ובנסיבותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות. יחד עם זאת, יש להתחשב במשורה בהודאתו במעשים ולקחת האחריות על ביצועם, הואיל ואלו נעשו רק לאחר שהמתלוננת נאלצה להעיד במשך שעות על פרטי האירועים - בחקירה ראשית ונגדית - עד אשר כלו כוחותיה והיא עזבה את דוכן העדים ולא הצליחה לשוב אליו (ע"פ 166/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (18.5.2023)). כך גם לא די ברצונו הכן של המשיב להשתלב בהליך טיפולי, ויש ליתן לכך משקל מוגבל מאחר שלא הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו, אשר לו הכלים המקצועיים להערכת סיכויי שיקומו וההליך הטיפולי המתאים עבורו (רע"פ 1807/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (16.3.2022)). ממילא כידוע, שיקולי שיקום אינם חזות הכול והם נמדדים לצד יתר שיקולי הענישה (ע"פ 2654/22 מדינת ישראל נ' דיסלבסקי, פסקה 12 (6.12.2022)). כל זאת, בעוד שמנגד, יש להוסיף לשיקולים שנוקפו לחובת המשיב גם את העובדה כי ביצע את המעשים בעת שעבד כאיש אכיפת החוק.

בהינתן האמור, ובשים לב לכך שמשמעות מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע המשיב היא כי משקלן של נסיבותיו האישיות - פוחת, לא היה מקום לגזור את עונשו בתחתית מתחם העונש ההולם.

22. לקראת סיום, אין לי אלא לשוב על שצינתי בעבר בפסקי דין שעניינם עבירות אלימות ומין כלפי בנות זוג. חדשות לבקרים אנו שומעים על אישה נוספת אשר התווספה למעגל האלימות, ולעיתים ההתנהלות האלימה המתחילה באופן מתון, מסלימה לאלימות חמורה ביותר המסתיימת בתוצאות טראגיות של ממש. על בית המשפט לומר באופן חד וברור כי התנהלות שכזו דינה אחד - עונש מאסר מאחורי סורג ובריאח ולתקופה משמעותית. מתגבר הצורך בענישה הולמת, מרתיעה ומשמעותית שמעבירה מסר חברתי תקיף נגד תופעות אלו ואף מגלמת בתוכה הכרה במצוקתן של נפגעות העבירה ובנזק שנגרם להן.

23. בשים לב לכלל הידוע שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את מלוא חומרת הדין, ומסיבה זו בלבד, אציע לחברי ולחברתי לקבל את ערעור המערערת כך שעונשו של המשיב יעמוד על 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל מאחורי

סורג ובריח. יתר רכיבי גזר הדין יוותרו על כנם.

שופט

השופט י' כשר:

אני מסכים.

שופט

השופטת ר' רונן:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ד בסיון התשפ"ג (13.6.2023).

שופטת

שופט

שופט
